



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1404/05
30.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Слободана Спасића, Надежде Радевић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Зрењанину Гж 308/05 од 4.3.2005. године, у седници одржаној дана 30.6.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Зрењанину Гж. бр. 308/05 од 15.3.2005. године.

Образложење

Пресудом Округног суда у Зрењанину Гж 308/05 од 15.3.2005. године, ставом I изреке настављен је поступак у овој правној ствари прекинут решењем Округног суда Гж 164/00 од 10.5.2000. године, а ставом II изреке одбијена је жалба тужиоца и пресуда Општинског суда у Зрењанину П 2047/96 од 30.3.1999. године потврђена, којом је пресудом одбијен у целости тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу плати 8.816,00 динара са законском затезном каматом од 1.7.1994. године до исплате, износ од 10.000,00 динара са законском затезном каматом од 2.7.1994. године до исплате и износ од 8.816,00 динара са законском затезном каматом од 24.8.1994. године до исплате, као и да му накнади све трошкове овог поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка плати 2.855,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је на основу члана 386. савезног ЗПП у вези члана 491. став 4. ЗПП ("Сл. гл. РС", бр. 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.2.2005. године), испитао побијану другостепену пресуду и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредбе члана 354. став 2. тачка 11. савезног ЗПП, на коју Врховни суд пази у поступку по ревизији по службеној дужности. Побијана пресуда садржи све што је потребно да би се могла испитати-јасна је, потпуна и правилна, па није учињена ни битна повреда одредбе члана 354. став 2. тачка 14. савезног ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац АА био је власник и једини оснивач П.П. "ВВ". Од стране овог приватног предузећа у лето 1994. године туженом "ББ" испоручено је у неколико наврата укупно 72.040 кг __, али тужени му није платио уговорену цену. Решењем Привредног суда у Зрењанину Ст. бр. 82/95 од 31.8.1995. године отворен је над ПП "ВВ", стечај, али је одлучено да се стечајни поступак неће спроводити и исти је закључен, јер је у поступку утврђено да стечајни дужник нема имовине којом би се покрили трошкови стечајног поступка.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца АА одбили као неоснован, због основаности приговора недостатка активне легитимације.

Правни посао који је основ тужиоачевог потраживања закључен је између ПП "ВВ" и туженог, а не између тужиоца и туженог. Тужилац је једини власник и оснивач наведеног ПП над којим је решењем Привредног суда у Зрењанину Ст. бр. 82/95 од 31.8.1995. године, стечајни поступак отворен а затим закључен, због недостатка имовине стечајног дужника. На тај начин је тим решењем Привредног суда у Зрењанину, П.П. "ВВ" престало да постоји. Одредбе члана 88. Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији ("Сл. лист СФРЈ", бр. 84/89 и касније измене и допуне "Сл. лист СРЈ", бр. 37/93, бр. 28/96) које се примењују на конкретан случај, прописују да стечајно веће може донети одлуку да се стечајни поступак отвори, али да се не спроводи ако утврди да имовина стечајног дужника која је ушла у стечајну масу није довољна ни за измирење трошкова тог поступка или је незнатне вредности. У том случају доноси решење којим се стечајни поступак закључује. Чињеница да је тужилац био једини власник и оснивач ПП "ВВ" пре отварања стечаја над истим и истовремено његовог закључења наведеним решењем привредног суда у Зрењанину, због недостатка имовине, не значи да је он постао његов правни слободник. Одредбе члана 88. став 5. наведеног Закона прописују да ће се имовина дужника употребити

Следбеник. Одредба члана 88. став 3. наведеног Закона прописују да се се имовина дужника устроје за намирење трошкова стечајног поступка а да ће се неутрошени део предати оснивачу без преузимања обавеза. Из цитиране одредбе не произилази законско следништво оснивача (или власника) на имовини правног лица које је престало да постоји на начин предвиђен одредбама члана 88. Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији. То право оснивача и власника приватног предузећа не произилази ни из одредби члана 2, 82, 138, 160, 165. и 188. Закона о предузећима "Сл. гл. СФРЈ" бр. 77/88, 40/89, 46/90 и 61/90), ни из одредби Закона о предузећима из 1996. године. Како тужилац није постао правни следбеник ПП "ВВ" који је био поверилац спорног потраживања у односу на туженог као дужника, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац није активно легитимисан у овој правној ствари. Стога је правилно одбијен тужбени захтев као неоснован.

Супротно наводима ревизије, при оцени постојања активне легитимације тужиоца не може се применити члан 147. Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, јер се односи на фазу накнадне деобе, тј. намирење поверилаца у спроведеном редовном поступку стечаја после правноснажности решења о главној деоби, што подразумева постојање одређене имовине стечајног дужника, што овде није случај. Конкретан случај у целости регулишу одредбе члана 88. овог Закона (тзв. скраћени поступак стечаја над дужником), које су од стране нижестепених судова правилно примењене.

Са изложеног, Врховни суд је на основу члана 393. савезног ЗПП, одлучио је као у изреци ове пресуде.

Председник већа- судија

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

МН